



Tine Bohinjec:

## Ob grobu nedolžnega otroka.

O smrt,  
ti trda, ti brezsrčna žena,  
kje bila si rojena?

Rodil je tebe v rti,  
da lepšega okó  
ni videlo in ga ne bo.

Na sredi vrta, glej,  
smehlja se sad s košatih vej.  
A v njem kalí so smrti . . . o,

gorjé,  
kdor se dotakne ga in jé.

Da vse svarilo  
zaman je bilo.

In v roki keruba ognjen je meč  
zabliskal se, biló ni raja več.

In prvi oče, prva mati  
zaplakala sta hkrati.

O, le jokajta, saj zgubljen je vrt  
in vidva gresta v zémľjo, v smrt.

O smrt,  
ti draga, ti dobrotna žena,  
ti iz ljubezni božje porojena!

Zgubljen je vrt  
in vsi smo pahnjeni v gorjé,  
naš delež grenke so solzé,  
po zemlji pa se plazi kača,  
ki od Boga nas proč odvráča.  
Težák navzgor nam je korak,  
in cilja ne doseže vsak,  
premnog postane kači plen  
in pade dol v pekel ognjen.

Ah, morda tudi to-le dete  
v prostore bo prišlo proklete?

Če bi doraslo bilo —  
oh kaj, če bilo bi se pogubilo!

Zato otríta sólze, oče, mati,  
le nehajta jokati,

če dete vajino prísrčno, zlato  
zagrebli so možje z lopato.

Naj le, naj le prišla je smrt:

je duša sveta vsaj oteta,  
že nese angel jo v nebesa

sveta  
v življenje, v večni rajski  
vrt.

